

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r., o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018 r., Poz. 570), art. 17 pkt 1, art. 127 § 2, art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2025 r., Poz. 1691, dalej jako: „k.p.a.”)

w związku z odwołaniem wniesionym przez spółkę Pietrzak Sp. z o.o. z siedzibą w Dąbrowie Górniczej, reprezentowanej przez pełnomocnika, P. Annę Czublińską, zawartego w piśmie z dnia 22 grudnia 2025r., od decyzji wydanej z powołaniem się na upoważnienie Burmistrza Miasta Wojkowice przez Zastępcę Naczelnika Wydziału Inwestycji, Ochrony Środowiska i Gospodarki Zasobami w Urzędzie Miasta Wojkowice z dnia 17 listopada 2025r., znak sprawy: WIOZ.6220.6.2024, którą orzeczono, cyt.: „ odmawiam zgody na realizację przedsięwzięcia pn.: „uruchomienie punktu zbierania odpadów w Mieście Wojkowice działka ewidencyjna 2145/9”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego (spr)	- Kamila Koziara
Członek składu orzekającego	- Anna Kajzerek-Dziwoki
Członek składu orzekającego	- Katarzyna Stebnicka

na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lutego 2026r.

orzekło:

uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Uzasadnienie

Decyzją 17 listopada 2025r., znak sprawy: WIOZ.6220.6.2024, organ I instancji orzekł jak to opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji w piśmie z dnia 22 grudnia 2025r. wniosła strona, reprezentowana przez pełnomocnika, kwestionując zapadłe rozstrzygnięcie, przedstawiając jednocześnie swoje stanowisko względem zapisów planu miejscowego. Podniesiono m.in., cyt.: „(...) Odwołujący się pragnie ponownie zauważyć, że "trwałe gromadzenie" odpadów, o którym mowa w mpzp nie jest zdefiniowane jako oddzielny termin. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z § 4 ust. 2 uchwał mpzp miasta Wojkowice definicje nie znajdujące się w ust. 1 należy rozumieć zgodnie z ich potocznym brzmieniem. Gromadzenie odpadów zostało jednak zdefiniowane w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. O odpadach. Zgodnie zad. 3 ust. 1 pkt 34) ustawy o odpadach - gromadzenie odpadów czy też zbieranie odpadów to nic innego jak gromadzenie ich przed transportem do miejsc przetwarzania, w tym wstępne sortowanie nieprowadzące do zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów i niepowodujące zmiany klasyfikacji odpadów oraz tymczasowe magazynowanie odpadów, o którym mowa w pkt 5 lit. b. Jeżeli zatem organ gminy w akcie prawa miejscowego wprowadził pojęcie trwałego gromadzenia, należy odróżnić je od zbierania/ gromadzenia, o którym mowa w ustawie o odpadach. Przedsięwzięcie wnioskodawcy polegać ma na gromadzeniu odpadów, nie mającym trwałego charakteru. W ustawodawstwie spotkać można się z trwałym składowaniem, które jak wynika z załącznika Nr 2 polega na umieszczaniu pojemników w kopalniach. Jednocześnie, pojęcie magazynowania odpadów zostało zdefiniowane w art. 3 ust.1 pkt 5 u.o. Przepis ten stanowi, że przez magazynowanie odpadów rozumie się czasowe przechowywanie odpadów obejmujące: a) wstępne magazynowanie odpadów przez ich wytwórcę, b) tymczasowe magazynowanie odpadów przez prowadzącego zbieranie odpadów, c) magazynowanie odpadów przez prowadzącego przetwarzanie odpadów. Artykuł 25 u.o. zawiera warunki dopuszczalnego magazynowania odpadów, które posiadacz odpadów musi spełnić, aby legalnie prowadzić tą czynność. (...) W ocenie wnioskodawcy powtarzalność to nie to samo co trwałość. "Trwale" jak podaje Wielki słownik języka polskiego - to stan, który nie zmienia się'. Można odnieść do niego pojęcie „stałe” , "na stałe" - nie można

zmienić tego położenia ani usunąć tego. Skoro zatem same zapisy uchwały określają konieczność stosowania potocznego znaczenia pojęć niezdefiniowanych w samym akcie prawnym, to należy wskazać, że użytkownicy języka polskiego oraz słownik rozróżniają pojęcia trwale, stale i nadają im określone znaczenie, które nie dotyczy sytuacji powtarzających się, lecz okoliczności niezmiennych, jakimi w kontekście odpadów, będzie umieszczanie pojemników w kopalniach. Zgodnie z § 26 dla terenów o symbolu przeznaczenia podstawowego P podstawowe przeznaczenie terenu to tereny produkcji z zabudową przemysłową i techniczną — magazynową (zakłady produkcyjne, przetwórcze, montażowe), spedycja i logistyka wraz z przynależnym zagospodarowaniem terenu. W odpowiedzi z dnia 11.06.2025 r. na wezwanie organu, wnioskodawca określił, iż cechy planowanego przedsięwzięcia spełniają definicję usług logistycznych, ponieważ polegają one na magazynowaniu i przekazywaniu do transportu odpadów określonych w KIP. (...). Wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Pismem z dnia 29 grudnia 2025r., uzupełnionym w piśmie z dnia 2 stycznia 2026r., znak sprawy: WIOZ.6220.6.2024, organ I instancji przekazał Kolegium ww. odwołanie wraz z aktami przedmiotowej sprawy, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło stan prawny znajdujący zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U z 2024r., poz. 1112, dalej jako: ustawa) decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przepis art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, cyt.: „Przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Organ I instancji dokonał kwalifikacji przedsięwzięcia w oparciu o § 3 ust. 1 pkt 83 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz. U z 2019r. poz. 1839, ze zm., dalej jako: rozporządzenie), tj. punkty do zbierania, w tym przeładunku odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Art. 59a ust. 1 ustawy stanowi, że przystąpienie do:

- 1) przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1,
- 2) analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2,
- 3) ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 69 ust. 1

- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji, o których mowa w ust. 4 pkt 5, jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach.

Ust. 3 ww. przepisu stanowi z kolei, że w przypadku:

- 1) stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej,

2) naruszenia kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 2

- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28 oraz art. 72 ust. 1a i ust. 1b ustawy, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

W myśl art. 72 ust. 3 ustawy, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b.

Zgodnie z treścią przepisu art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Stosownie do postanowień art. 74 ust. 1 ustawy, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;
- 4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4-5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu, strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 - mapę przedstawiającą dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska - wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o

ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych, inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie oraz dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku;

- 6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.
- 7) w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10, wykaz działek przewidzianych do prowadzenia prac przygotowawczych polegających na wycinie drzew i krzewów, o ile prace takie przewidziane są do realizacji;
- 8) analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, z późn. zm.).

W myśl ust. 1a ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

Ust. 1d ww. przepisu stanowi z kolei, że minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu może określić, w drodze rozporządzenia, formaty danych załączników do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, kierując się potrzebą poszerzenia dostępu do informacji o środowisku.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z brzmieniem ust. 3a ww. przepisu, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W myśl ust. 3b ww. przepisu, prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, przy czym domniemywa się, że dane zawarte w tych dokumentach są prawdziwe. Doręczenie dokonane na adres ustalony na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, jest skuteczne.

Ust. 3c ww. przepisu stanowi, że w przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, zawiera nieaktualne dane lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W przypadku gdy po doręczeniu stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem zawiadomienia w trybie określonym w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie,
 - 2) przeniesienie własności lub prawa użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wskutek innego zdarzenia prawnego
- nabywca jest obowiązany, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1 - nabywca i zbywca są obowiązani, do niezwłocznego zgłoszenia organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. (ust. 3d ww. przepisu).

Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3d i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego. (ust. 3e ww. przepisu).

Nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. (ust. 3f ww. przepisu).

W myśl ust. 3g ww. przepisu, przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć sytuację, w której:

- 1) dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone;
- 2) nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

Ust. 3h ww. przepisu stanowi, że przez nieujawniony stan prawny należy rozumieć sytuację, w której rejestry lub ewidencje właściwe dla ustalenia osób, o których mowa w ust. 3a, nie zawierają danych umożliwiających ich ustalenie, w szczególności danych osobowych, w tym adresu, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Ust. 4 ww. przepisu stanowi, że organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach doręcza ją niezwłocznie organom, których opinia lub uzgodnienie były wymagane przed jej wydaniem.

Przepis art. 80 ust. 1 ustawy przewiduje, że jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

Ust. 2a ww. przepisu stanowi, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla inwestycji strategicznych.

Do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przepis art. 59a ust. 2 stosuje się. (ust. 3 ww. przepisu).

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
– ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,

– uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
– wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,

c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Kolegium po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stwierdza co następuje.

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne wniesionego odwołania i stwierdziło że jest ono dopuszczalne. Następnie Kolegium przeszło do zbadania terminowości wniesionego odwołania i stwierdziło, że odwołanie zostało złożone w terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 k.p.a.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zgodnie z brzmieniem § 2a ww. przepisu, jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

Przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. (§ 2b ww. przepisu).

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 k.p.a. wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wyływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 k.p.a. ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie

pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji leżą niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 k.p.a.). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 k.p.a.) Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny zauważa, że zaskarżona decyzja organu I instancji nie może się ostać w obrocie prawnym.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 k.p.a., w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek:

1. zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania,
2. konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 § 1 k.p.a.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 136 § 1 k.p.a. organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania dowodowego zastępujące postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 k.p.a., zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 § 1 k.p.a. i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w art. 136 § 1 k.p.a. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje również, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,

2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 k.p.a. i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 k.p.a., ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Wydając decyzję odmowną dla strony, organ I instancji powołał się na brzmienie art. 59a ust. 3 pkt 1 ustawy i w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy „Analizę zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Wojkowice – w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „uruchomienie punktu zbierania odpadów w Mieście Wojkowice działka ewidencyjna 2145/9””, wywiódł, że lokalizacja planowanego przedsięwzięcia szczegółowo opisanego w karcie informacyjnej przedsięwzięcia pozostaje w sprzeczności z przeznaczeniem podstawowym terenu oznaczonego symbolem „P”, poprzez brak powiązania przedmiotowej działalności z funkcją podstawową dopuszczoną w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w aktualnym stanie prawnym(...). Nadto, wywiedziono, cyt.: „(...) Analizując § 26 pkt 2 uchwały w zakresie przeznaczenia dopuszczonego - pod składy i magazyny, planowane przedsięwzięcie w zakresie magazynowania odpadów (rozumianego zgodnie z definicją ustawową jako czasowe przechowywanie odpadów), mogłoby się wpisywać w ww. przeznaczenie dopuszczone. Jednakowoż magazynowanie odpadów nie funkcjonuje w gospodarce odpadami jako samodzielny proces, tylko w powiązaniu z procesem wytwórczym, ze zbieraniem odpadów (jak w analizowanej sprawie) lub z przetwarzaniem odpadów (co podnosi sam Wnioskodawca w swoich wyjaśnieniach). Tym samym magazynowanie odpadów choć mogłoby się mieścić (przy spełnianiu innych ustaleń mpzp) w granicach przeznaczenia dopuszczonego, w powiązaniu ze zbieraniem odpadów, pozostaje w sprzeczności z przeznaczeniem podstawowym terenu. Nadto, w odniesieniu do dopuszczonego przeznaczenia - pod składy i magazyny, zauważyć należy, że zgodnie z § 5 ust. 2 uchwały - tereny wydzielone liniami rozgraniczającymi mogą być zagospodarowane wyłącznie na cele zgodne z przeznaczeniem podstawowym lub łącznie na cele przeznaczenia podstawowego i dopuszczonego, z zastrzeżeniem, że nie może być ono samodzielne oraz stanowić więcej niż 50% zagospodarowania działki. Z opisu przedsięwzięcia w KIP (str. 4) wynika, że działka 2145/9 ma powierzchnię ok 3400 m². Zachodnia część o powierzchni ok 1125 m² przeznaczona jest pod niezrealizowaną inwestycję (stacja demontażu pojazdów wraz ze zbieraniem odpadów), pozostała część ok. 2275 m² stanowi planowaną inwestycję, w tym 2045 m² będzie stanowiło tereny przeznaczone pod gromadzenie opadów. Z powyższego bilansu wynika, że nawet w zakresie ewentualnie rozpatrywanego samodzielnie magazynowania odpadów w ramach przeznaczenia dopuszczonego — zagospodarowanie to stanowiłoby ponad 50% całego zagospodarowania terenu — co także stoi w sprzeczności z ustaleniami mpzp. Analizując przedsięwzięcie w odniesieniu do § 9 ust. 2 uchwały, biorąc pod uwagę wyjaśnienia wnioskodawcy, organ zgodził się z wnioskodawcą, że w polskim ustawodawstwie pojęcie „trwałego gromadzenia” nie jest nigdzie zdefiniowane. Jednakże nie zgodził się, ze stanowiskiem wnioskodawcy, że jest ono formą składowania odpadów. (...) Bez wątpienia przedsięwzięcie polegające na zbieraniu i magazynowaniu odpadów stanowi

inwestycję zaplanowaną do eksploatacji przez dłuższy czas. Opisany w wyjaśnieniach przez wnioskodawcę proces składowania odpadów, który jak sam wskazuje - oznacza nieograniczone czasowo umiejscowienie odpadów w danym miejscu, nie odnosi się i nie dotyczy analizowanego przedsięwzięcia i tut. organ nie analizuje przedsięwzięcia pod kątem ewentualnego naruszenia tego właśnie zakazu. Natomiast analizuje je w aspekcie zakazu jakiegokolwiek działalności związanej z trwałym gromadzeniem odpadów. (...). Podsumowując, analizując całościowo ustalenia obowiązującego mpzp, w tym przytoczone powyżej przeznaczenia terenów, zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, lokalizacja przedmiotowego przedsięwzięcia szczegółowo opisanego w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia pozostaje w sprzeczności z przeznaczeniem podstawowym terenu oznaczonego symbolem „P”, poprzez brak powiązania przedmiotowej działalności z funkcją podstawową dopuszczoną w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w aktualnym stanie prawnym a także w aspekcie zakazu o którym mowa w § 9 ust. 2 uchwały mpzp. Stwierdzając - w wyniku ww. analizy - brak zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, zgodnie z art. 59a ust. 3 ustawy ooś, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązany był zakończyć postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i odmówić zgody na realizację przedsięwzięcia (...).”

Przy czym, Kolegium stwierdza, że argumentacja organu I instancji na ww. okoliczność jest nieprawidłowa i z tego względu nie zasługuje na uwzględnienie. Przytoczona przez organ I instancji treść § 26 pkt 2 uchwały w związku z § 5 pkt 2 tej uchwały nie zawiera zakazu dla planowanej przez inwestora działalności na terenie oznaczonym symbolem B2/1P. Nadto Kolegium zauważa, że organ I instancji badając sprawę nie wziął pod uwagę i nie rozpatrzył we wzajemnej łączności wszystkich zapisów planu miejscowego obowiązujących dla terenu objętego wnioskiem. Zatem już z tej przyczyny decyzja organu I instancji wymaga uchylecia w całości i przekazania do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w myśl art. 138 § 2 k.p.a.

Kolegium wskazuje, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, organy opierają się przede wszystkim na złożonym przez inwestora raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko/karcie informacyjnej przedsięwzięcia. To ten dokument stanowi kluczowy dowód w sprawie i to ten dokument musi zostać oceniony w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2011r., sygn. akt II OSK 353/10, opublikowanym w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), sąd ten podkreślił, cyt.: „(...) Plan miejscowy upoważnia jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu. (...)”. Podkreślić należy w tym miejscu, że przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jako zasadę przewidują wydanie decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania na realizację przedsięwzięcia. Odmowa wydania decyzji została potraktowana jako wyjątek, a przyczyny odmowy zostały enumeratywnie określone w przepisach prawnych. Jednym z powodów odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony. (...).”;

Zgodnie z zasadami wykładni przepisów prawnych, przepis o charakterze wyjątku podlega interpretacji ścieśniającej. W rozpatrywanej sprawie oznacza to, że właściwy organ odmawia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jedynie w sytuacji, gdy wykaże jednoznacznie niezgodność planowanego przedsięwzięcia z zapisami obowiązującego planu. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie organ I instancji nie wykazał w sposób jednoznaczny i przekonujący, w oparciu o zgromadzony w tym względzie materiał dowodowy, aby taka niezgodność z planem wystąpiła.

Kolegium stwierdza, że teren planowanej inwestycji objęty jest obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego – tj. uchwałą nr XXXVI/313/2013 Rady Miasta Wojkowice z dnia 26 lutego 2013 r. (dalej jako: mpzp). Zgodnie z brzmieniem § 3 ust. 1 pkt. 2 uchwały, ustaleniami rysunku planu są symbole terenów, na przykład: G1/2R, na które składają się oznaczenia literowo cyfrowe oznaczające odpowiednio: jednostkę urbanistyczną, numer porządkowy, przeznaczenie podstawowe. Teren działki objętej wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, oznaczonej geodezyjnie nr: 2145/9 (obręb Wojkowice) został w mpzp oznaczony symbolem: B2/1P. W myśl § 5 ust. 4 ww. uchwały, w planie wyszczególniono następujące przeznaczenia terenów i działek: P- tereny produkcji z zabudową przemysłową i techniczną – magazynową.

Przedmiotowe przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i zostało zakwalifikowano na podstawie § 3 ust.1 pkt. 83 lit. b) Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz. U z 2019r. poz. 1839, ze zm., dalej jako: rozporządzenie), tj. punkty do zbierania, w tym przeładunku odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych. W oparciu o brzmienie karty informacyjnej przedsięwzięcia, Kolegium zauważa, że zamiarem inwestora jest uruchomienie punktu zbierania odpadów na wschodniej części działki oznaczonej geodezyjnie nr 2145/9 w Wojkowicach. Odpady będą gromadzone na zewnątrz, na terenie placu magazynowego, selektywnie w pojemnikach lub kontenerach, m.in. typu hakowiec, lub w workach typu Big-Bag lub luzem na pryzmach usypanych na placu. Z kolei materiały niebezpieczne w tym m.in. odpady o kodzie 16 06 01-baterie i akumulatory ołowiowe, będą magazynowane w kontenerach morskich. Inwestor przewidział maksymalnie 4 sztuki kontenerów na tej nieruchomości. Dodatkowo kontenery te będą służyć jako magazyn odpadów palnych, a także cennych w postaci metali kolorowych oraz katalizatorów samochodowych. Inne odpady niebezpieczne będą gromadzone na terenie szczelnego placu (plac wyposażony w kanalizację gromadzącą ścieki przemysłowe z terenu szczelnego placu oraz montaż separatora substancji ropopochodnych z odprowadzeniem do kanalizacji miejskiej). Odnośnie terminów magazynowania odpadów inwestor oświadczył, że każdorazowo okres magazynowania odpadów nie przekroczy określonych w art. 25 ustawy o odpadach- limitów czasowych. Zgodnie z brzmieniem art. 25 ust. 4 ustawy o odpadach, odpady, z wyjątkiem odpadów przeznaczonych do składowania, mogą być magazynowane, jeżeli konieczność magazynowania wynika z procesów technologicznych lub organizacyjnych i nie przekracza terminów uzasadnionych zastosowaniem tych procesów, nie dłużej jednak niż przez 3 lata. Z kolei ust. 5 ww. przepisu przewiduje, że odpady przeznaczone do składowania mogą być magazynowane wyłącznie w celu zebrania odpowiedniej ilości tych odpadów do transportu na składowisko odpadów, nie dłużej jednak niż przez rok. W dalszej części karty informacyjnej przedsięwzięcia inwestor wyjaśnił, iż odpady będą magazynowane selektywnie do momentu zbierania ich odpowiedniej ilości możliwej do transportu, a następnie będą przekazywane uprawnionemu podmiotowi posiadającemu odpowiednie zezwolenia. Z powyższego wynikają zatem zarówno dane odnośnie terminów magazynowania odpadów na ww. terenie jak i sposób gospodarowania odpadów.

Kolegium stwierdza, że w § 9 ust. 1 pkt. 1 mpzp, zawarto sformułowanie, że w planie, z uwagi na ochronę środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego zakazuje się, z zastrzeżeniem pozostałych ustaleń ust.1, lokalizacji nowych przedsięwzięć:

1) zakazuje się realizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, z wyłączeniem terenów o symbolach: F1/1P , F1/2OT , F1/6PU , F4/3PU , F4/5PU , B1/9P , B1/14P , B2/1P , B3/28PU , B3/29PU , B3/33PU , B3/34ON oraz z wyłączeniem inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, w tym infrastrukturą telekomunikacyjną o nieznacznym oddziaływaniu, przedsięwzięć związanych ze sportem i rekreacją, cmentarzami, prowadzoną rolniczą działalnością produkcyjną, realizacją dróg, usługami obsługi komunikacji, usługami transportu, infrastruktury technicznej i zabezpieczenia terenu, pod warunkiem dotrzymania wszelkich ograniczeń i wymogów wynikających z przepisów odrębnych;

W myśl ust. 2 ww. paragrafu, zakazuje się jakiegokolwiek działalności związanej z trwałym: składowaniem, gromadzeniem odpadów, za wyjątkiem terenów o przeznaczeniach OT i ON .

Z kolei w ust. 3 ww. paragrafu zawarto zakaz jakiegokolwiek działalności związanej ze: składowaniem, gromadzeniem, przetwarzaniem lub wytwarzaniem wyrobów z materiałów odzyskiwanych z odpadów, za wyjątkiem terenów o przeznaczeniach P , OT i ON .

Z treści ww. § 9 ust. 1 pkt. 1 mpzp, wynika zatem, że na terenie oznaczonym w planie symbolem B2/1P można realizować przedsięwzięcia, które mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Kolegium wskazuje w tym miejscu, że planowane przez inwestora przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przy czym podkreślenia wymaga, że zgodnie z poglądami doktryny prawa, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dopuszczającym inwestycje mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (tzw. grupa I), co do zasady można lokalizować przedsięwzięcia potencjalnie znacząco oddziaływujące (grupa II), o ile szczegółowe ustalenia planu nie stanowią inaczej. Przedsięwzięcia z grupy I (zawsze znaczące) są obciążone wyższym rygiem środowiskowym niż grupa II (potencjalnie znaczące). Zgoda na inwestycję o większym oddziaływaniu zazwyczaj pozwala na realizację mniej uciążliwych projektów, chyba że mpzp wyraźnie ogranicza rodzaj działalności. Z tego względu planowane zamierzenie winno zostać przeanalizowane przez organ I instancji biorąc pod uwagę brzmienie ww. § 9 ust. 1 pkt. 1 mpzp miasta Wojkowice, co jednak w sprawie nie miało miejsca.

Po wtóre zgodnie z treścią § 9 ust. 3 ww. uchwały, na terenie oznaczonym symbolem: P nie obowiązuje zakaz dotyczący prowadzenia jakiegokolwiek działalności związanej ze: składowaniem, gromadzeniem,

przetwarzaniem lub wytwarzaniem wyrobów z materiałów odzyskiwanych z odpadów. Organ I instancji nie odniósł się także do powyższego zapisu, a okoliczność w tym względzie wymaga dokładnej analizy.

Także z treści § 26 pkt 2 uchwały nie wynika, aby dla terenu objętego wnioskiem obowiązywał zakaz realizacji przedsięwzięcia, o treści wskazanej we wniosku inwestora.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Kolegium, na chwilę obecną organ I instancji nie wykazał niezgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami mpzp miasta Wojkowice. Tym samym Kolegium na chwilę obecną nie podziela poglądu organu I instancji w tym zakresie, a w takiej sytuacji odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia jest nieuzasadniona na obecnym etapie postępowania i co najmniej przedwczesna. Analiza realizacji, funkcjonowania i oddziaływania przedsięwzięcia powinna nastąpić w toku postępowania, omówienie zaś jej wyników i płynących z tego wniosków winno znaleźć odzwierciedlenie w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu przekonywującym o słuszności podjętego rozstrzygnięcia.

W tym miejscu, wyjaśniając zagadnienie wykładni przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Kolegium wskazuje, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego należy do źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art 87 ust. 2 Konstytucji RP). Jest to akt normatywny, który jest skierowany do nieokreślonej liczby adresatów i reguluje powtarzalne wzorce zachowań, jednakże jego zakres obowiązywania ogranicza się do obszaru działania organu władzy publicznej, który ustanowił ten akt. Kolegium podkreśla, że w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako powszechnego źródła prawa, odbywa się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011 roku, sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016 roku, sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażeń zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010 roku, sygn. akt: II 9 SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011 roku, sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Dla wzmocnienia tego wywodu podkreślić należy, że przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013 roku, sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011, sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006 roku, w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05 [cyt.:] „Zgodnie z zasadą „złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności”. W świetle zatem zaprezentowanego stanowiska to na organie I instancji spoczywa obowiązek wykładni przepisów mpzp. Jeżeli zatem przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie nie wykaże, w przedmiotowej sprawie, niezgodności projektowanego przedsięwzięcia z zapisami planu, a inwestor - wnioskodawca spełni wszystkie wymagane prawem przesłanki, to zdaniem Kolegium decyzję określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia należy wydać.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu wyjaśnienia przez organ I instancji w ramach ponownego badania sprawy wymaga okoliczność, na co zwróciła uwagę strona w odwołaniu, iż inne podmioty, posiadające

działki na terenie miasta Wojkowice, dla których w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustalono symbol P – uzyskały decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach. Odwołująca wskazała m.in. na decyzję z dnia 2 kwietnia 2024 r. Prezydenta Miasta Siemianowice – który jako organ wyznaczony do załatwienia sprawy – mocą postanowienia Kolegium – po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn.: „Zorganizowanie miejsc przeładunku wybranych rodzajów odpadów innych niż niebezpieczne, miejsc tymczasowego magazynowania w ramach zbierania wybranych rodzajów odpadów innych niż niebezpieczne, a także miejsca przetwarzania odpadów wielkogabarytowych i odpadów budowlanych w ramach ręcznego sortowania i demontażu, na terenie zakładu Econ Trader Sp. z o.o., na działce nr 2070/27 i 2070/34 przy ul. Długosza 27 w Wojkowicach”. Zdaniem Odwołującej, w ramach tego przedsięwzięcia przewidziano czasowe magazynowanie odpadów przed jego dalszym transportem. Koniecznym z tego względu jest odniesienie się do ww. zarzutu i zajęcie stanowiska w tym względzie.

Wadliwość w powyższym względzie skutkuje uznaniem, że organ I instancji niewątpliwie naruszył zasady postępowania administracyjnego, a w szczególności wcześniej już przytoczone art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. Wskazać przy tym należy, że organ administracji publicznej jest obowiązany do zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Kolegium przypomina, że obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą w kodeksie postępowania administracyjnego zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.). By swobodna ocena dowodów nie przerodziła się w samowolę musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, i opierać się winna na materiale dowodowym zebrany przez organ. Kolegium podnosi również, że organ administracji publicznej jest obowiązany rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Oznacza to, że organ ten jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że organ powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Rozpatrując materiał dowodowy organ administracji publicznej nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu. Dokonując oceny dowodów winien w sposób niebudzący wątpliwości wskazać przesłanki, którymi kierował się podejmując rozstrzygnięcie. Ponownie prowadząc zatem postępowanie w sprawie organ I instancji winien samodzielnie ocenić, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, czy zaplanowane przez inwestora przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami planu miejscowego, co winno znaleźć odzwierciedlenie w aktach sprawy jak i w uzasadnieniu wydanej decyzji w sprawie.

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w myśl art. 138 § 2 k.p.a.

W świetle powyższego, w ocenie Kolegium, decyzja organu I instancji została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Zgromadzony dotychczas przez organ I instancji materiał dowodowy nie wykazał bowiem słuszności stanowiska przyjętego przez organ I instancji w tym względzie. Wskazać przy tym należy, że przy ocenie podstaw do wydania decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 k.p.a., należy kierować się zasadą dwuinstancyjności postępowania. W okolicznościach niniejszej sprawy przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego mogłoby godzić w zasadę dwuinstancyjności. Tymczasem w sytuacji, gdy zakres postępowania uzupełniającego wskazuje, że organ odwoławczy musiałby sam przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w zakresie kwestii mogących mieć bezpośredni wpływ na treść decyzji, wydanie decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty prowadziłoby do sytuacji, w której sprawa rozstrzygana byłaby w istocie w jednej instancji. Taki stan rzeczy natomiast powodowałby pozbawienie strony dwukrotnego rozpoznania jej sprawy przez dwa różne organy administracji, a zatem stanowiłby naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 k.p.a. (tak m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 stycznia 2022 r., sygn. akt II GSK 2678/21, Lex nr 3331208). Z powyższych względów żądanie Odwołującej się spółki w zakresie uchylecia zaskarżonej decyzji i orzeczenie przez organ II instancji co do istoty sprawy nie może zostać uwzględnione.

Dodatkowo wskazać należy, że w sytuacji, gdy w wyniku ponownej analizy zgodności zamierzenia strony z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzna, że taka zgodność z planem występuje to przechodzi do dalszego etapu procedury wymaganej w przypadku decyzji środowiskowych, tj. obligatoryjnie weryfikuje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ocena ta jest wymagana dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz – po analizie karty informacyjnej – dla tych przedsięwzięć, które mogą potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. W dalszej kolejności organ prowadzący sprawę występuje do organów współdziałających o uzgodnienie zamierzonego przedsięwzięcia i podejmuje dalsze czynności obligatoryjnie przewidziane ustawą, aż do wydania decyzji rozstrzygającej sprawę. Z tego względu na tym etapie postępowania przed organem II instancji nie jest możliwe wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z pominięciem opisanej powyżej całej

procedury wymaganej w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Takie działanie naruszyłoby wspomnianą wcześniej zasadę dwuinstancyjności postępowania, o której stanowi art. 15 k.p.a.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu stwierdzić należy, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada wymogom art. 107 § 3 k.p.a. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część decyzji. W decyzji treść uzasadnienia prawnego i faktycznego winny się wzajemnie przeplatać i uzupełniać. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenie szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Zadaniem uzasadnienia faktycznego jest wskazanie faktów i dowodów, które legły u podstaw wydania decyzji. Uzasadnienie faktyczne winno zawierać ustosunkowanie się do tych faktów i dowodów, które przemawiają za podjętym rozstrzygnięciem. Uzasadnienie to winno również zawierać ustosunkowanie się organu do tej części faktów i dowodów, którym organ administracji nie przyznał mocy dowodowej przy podejmowaniu decyzji, a zatem będzie to ta część dowodów, która została przez organ administracji oceniona negatywnie. Tymczasem zaskarżona decyzja wobec stwierdzonych nieprawidłowości nie zawiera ww. elementów. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 stycznia 2011 r. (sygn. akt II GSK 96/10, Lex nr LEX nr 952870), który Kolegium w pełni podziela, sąd ten wyjaśnił, cyt.: „W szczególności decyzje odmowne (negatywne) lub częściowo odmowne dla wnioskodawcy powinny być przekonująco i jasno uzasadnione, zarówno co do faktów, jak i co do prawa, tak, aby nie było wątpliwości, że wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały głęboko rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Z decyzji musi zatem wynikać między innymi, iż organ nie pozostawił poza swoimi rozważaniami argumentów podnoszonych przez stronę, nie pominął istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy materiałów dowodowych lub nie dokonał oceny tych materiałów wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego”

Odnosząc się z kolei do treści odwołania, Kolegium wskazuje, że w znacznej mierze podzieliło wniesione zarzuty odnośnie braku pełnej analizy zapisów planu miejscowego. Odnośnie pozostałych zarzutów, nie jest możliwym odniesienie się do ich treści na etapie postępowania odwoławczego gdyż zarzuty te dotyczą kwestii co do których powinien wypowiedzieć się w pierwszej kolejności organ I instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji. Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 k.p.a., jest ostateczna.

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 k.p.a., jest ostateczna, nie przysługuje na nią skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 935, ze zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.).

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Anna Kajzerek-Dziwoki

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Kamila Koziara

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Katarzyna Stebnicka

Otrzymują:

1. Burmistrz Miasta Wojkowice- przez e-doręczenie PURDE, 2. Skarb Państwa- reprezentowany przez Starostę Będzińskiego- przez e-doręczenie PURDE, 4. P. Anna Czublińska- jako pełnomocnik inwestora- przez e-doręczenie: PUH, 5. Pozostałe strony - zgodnie z art. 49 k.p.a. - poprzez obwieszczenie, 6. Aa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, Plac Grunwaldzki 8-10, 40-127 Katowice – przez e-doręczenie PURDE: AE:PL-50844-78007-IRSIV-24
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej, ul. Kościuszki 38, 42-500 Będzin- przez e-doręczenie PURDE: AE:PL-94168-87920-SVIJG-18
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Zarząd Zlewni w Katowicach, Plac Grunwaldzki 8-10, 40-127 Katowice - przez e-doręczenie PURDE: AE:PL-15900-87340-CHEAS-23

Klauzula informacyjna

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informuję, że:

- Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze z siedzibą w Katowicach, ul. H. Dąbrowskiego 23.
- Inspektorem Ochrony Danych w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Katowicach jest Krzysztof Morkis, e-mail: IOD@katowice.sko.gov.pl
- Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu realizacji ustawowych zadań Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na podstawie:
 - art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
 - art. 9 ust. 1 lit. g ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
 - art. I oraz art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych.
- Dane osobowe nie będą udostępniane podmiotom innym niż upoważnione na podstawie prawa lub zawartych umów.
- Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane od momentu zakończenia postępowania przez okres co najmniej 10 lat.
- Posiada Pani/Pan prawo dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawienia oraz prawo do wniesienia skargi do organu nadzorczego (tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych).
- Dane udostępnione przez Panią/Pana nie będą podlegały profilowaniu.

PREZES
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach
Grzegorz Łaszczyca